

Foarte prețios

»Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.« (1 Petru 3,3-4)

Împodobirea

Nimeni nu cunoaște mai bine inima omenească decât Dumnezeu care a creat-o. El știe că inima omului este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, iar năzuințele și întocmirea gândurilor ei sunt rele din tinerețea ei (toată ziua).

Dumnezeu cunoaște și nevoia sau dorința inimii de a se găti și știe și că aceasta este mai puternică în inima femeii decât a bărbatului.

Dorința de a se găti este întru totul îndreptățită, cu desăvârșire îndreptățită, numai că prin păcat ea s-a stricat, ca și omul în întregime. Sau ar vrea cineva să susțină că o fecioară gătită nu este ceva biblic? Atunci să citească în Apocalipsa 21: »Am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru mirele ei.« Să comparăm cu: Isaia 61,10; 2 Samuel 1,24; Psalmul 45.

Dumnezeu Însuși Se împodobește cu grandoare și măreție, Se îmbracă în strălucire și măreție. (Psalmii 93,1 și 104,1) Iov 40,10: »Împodobește-te cu măreție și mărimă, îmbracă-te cu strălucire și slavă.«

Chiar și numai acestea ar ajunge pentru a dovedi îndreptățirea împodobirii. Chiar natura întreagă se împodobește și atunci omul să fie mai prejos și să nu se împodobească?

N-a creat Dumnezeu minunat pământul și nu numai pământul, ci și animalele și plantele, care sunt atât de frumoase, încât Domnul Însuși a putut să spună că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din crinii câmpului? (Matei 6,29)

Locașurile Domnului, casa Sa, cetatea Sa, toate sunt împodobite minunat; a dovedi acest lucru prin citate biblice este inutil, deoarece ele sunt bine cunoscute.

Gândul de a-și exprima evlavie prin lipsa podoabelor exterioare este nebiblic. Desigur, pe timp de doliu și smerire punem podoabele deoparte, dar un om fericit și vesel se poate găti.

Culorile negre, gri și maronii ale lumii religioase sunt total nebiblice. Tatăl doar nu și-a îmbrăcat fiul reîntors acasă în rasă călugărească, ci a spus: »Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea. Puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare.«

Culorile posomorâte nu pot acoperi urâtenia interioară. La fel de puțin pot hainele vii colorate să facă acest lucru. Există și podoabe exterioare, care ar vor să acopere golul interior. Acestea sunt: tinichele, paiete, fleacuri. Unui copil al lui Dumnezeu nu-i stau bine asemenea lucruri. Ele n-ar face decât să divulge o mare lipsă interioară.

La aceste lucruri se vede numai partea negativă, pe care o cunoaștem și așa destul de bine. Dar noi vrem ceva pozitiv, vrem să știm ce este îndreptățit, ce este cu adevărat podoabă. Noi vrem să aflăm prețioasele gânduri ale lui Dumnezeu asupra împodobirii.

Are un om voie să se gătească sau nu? Are numai bărbatul voie să se gătească sau și femeia sau amândoi? Și cu ce să se gătească?

Este minunat că Dumnezeu ține cont de nevoia omului de a se găti și că în această situație femeia ocupă un loc prioritar. Dumnezeu Însuși vine în mod deosebit în întâmpinarea nevoii și dorinței femeii de a se împodobi.

Există o podoabă nepieritoare, care nu se vestejește. Este duhul blând și liniștit, care este de preț, prețios sau chiar foarte prețios înaintea lui Dumnezeu (după cum scrie în diferitele traduceri). Dacă femeia se gătește cu această podoabă, în curând acest lucru va fi vizibil și în exterior. În acest caz nu mai avem nevoie de precepte pentru a ști ce Îi place lui Dumnezeu și ce nu.

Această podoabă vrem s-o privim, s-o admirăm și s-o lăsăm să-și facă efectul asupra noastră, ca în inimile noastre să se poată trezi dorința după ea. Fără nicio îndoială că acesta este un lucru prețios, chiar foarte prețios. Oare recunoaștem și noi această prețiozitate? Ah, de-am putea s-o recunoaștem! Un dor fără nume, o dorință arzândă se va naște în inimile noastre, vom face totul pentru a primi acest giuvaier, numai să fie posibil să-l obținem. Chiar dacă ar trebui să trăim în sărăcie și să facem economii toată viața pentru el, numai de-am avea siguranța că-l primim!

Cât de multe podoabe minunate o fi primit regina din Seba de la Solomon, când el i-a dat ce a dorit ea? Câte un copil al lui Dumnezeu deja posedă acest giuvaier. Oare prin acest fapt le-a fost luată altora posibilitatea de a-l primi? Nu. Oricine îl poate primi, încă azi, fără a trăi toată viața în sărăcie și economii. Îl poate primi ca împărăteasa din Seba. În clipa în care cititorul recunoaște valoarea incomensurabilă a acestei podoabe și în inimă i se trezește dorința de a o avea, atunci o va primi.

Duhul blând și liniștit

»Blând și liniștit«, așa sună traducerea celor două cuvinte. Înțelesul lor deplin din textul original este: blând, docil, moale și liniștit, tăcut, încet, plăcut, tainic. De aceea să nu ne mărginim doar la aceste două cuvinte, blând și liniștit, căci ele trebuie să exprime esența, comportamentul și atitudinea omului, care descoperă starea inimii lui.

Numai ‚blând’ nu spune destul, trebuie să iasă în relief și ceva pe care să-l numim ‚docil’, ca la miel în comparație cu animalele sălbatice. În timp ce cu ‚blând’ denumim mai mult o acțiune, prin ‚docil’ se înțelege mai degrabă ceva ce se lasă, să îngădui, să stai tăcut, pașnic.

Iar ‚încet’ este opusul lui ‚iute’, mușcător (nu cu dinții). Răspunsuri delicate, cuvinte prietenoase, înțelegere pentru cei ce greșesc pentru a-i ajuta, pentru a-i câștiga și strădania de a schimba totul în bine, toate acestea înseamnă ‚plăcut’. În acest caz nu răspundem cu rău la rău, cu vorbe de ocară la vorbe de ocară, nu amenințăm dacă trebuie să suferim, ci putem să ne rugăm pentru cei ce ne supără sau ne persecută.

‚Liniștit’ nu înseamnă numai că nu spunem multe cuvinte, ci, pe cât posibil, să facem cât mai puțină vâlvă, dar înseamnă și a tăcea, mai ales la timpul potrivit.

Este bine dacă putem suporta proasta creștere a unora, fără a zice nimic, căci astfel celălalt se va rușina curând.

Dar și dacă trebuie să vorbim, ceea ce se întâmplă uneori, atunci să nu credem că ar trebui să ieșim în evidență printr-un ton ridicat. Va fi întotdeauna mai bine dacă vorbim liniștit și măsurat, dacă celălalt este nervos.

Cuvântul ‚liniștit’ mai înseamnă ceva: tainic. Când facem cuiva un bine, este frumos ca celălalt să nu știe cine i l-a făcut. Dacă totuși află că noi am fost, va fi surprins și se va bucura mult.

Pentru toate aceste însușiri nu există un model mai frumos ca Isus Hristos Însuși. De aceea vrem ca gândurile noastre să se preocupe în primul rând cu El.

Îl putem privi de la iesle până la cruce și tot timpul vom găsi la El duhul blând și liniștit. Ce ascultător a fost El tot timpul, da, a fost ascultător până la moarte.

Niciodată nu L-am auzit plângându-Se sau vociferând, cu toate că până în ziua de azi nimeni n-a mers pe un drum așa de greu ca El, Preaslăvitul.

Niciodată nu va putea fi exprimată mai frumos atitudinea Sa, ca prin cuvintele profetului Isaia: »Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie înaintea celor care o tund: n-a deschis gura.« (Isaia 53,7)

Așa-L vedem pe parcursul întregului drum și tot așa Îl vedem și la sfârșitul drumului Său, în fața mulțimii cu bâte și săbii, în fața marelui preot și a întregului sobor, în fața lui Caiafa și a socrului său Ana și a bătrânilor, tot așa-L vedem în fața lui Pilat din Pont și a lui Irod, în fața

nedreptilor judecatori și la cruce, întotdeauna Mielul tăcut în fața celor ce voiau să-L tundă, Mielul care nu deschide gura.

El este cel pe care Petru, care scrie despre această minunată podoabă, ni-L așează ca model de duh blând și smerit în fața ochilor. Cu siguranță că această podoabă a făcut asupra lui Petru o impresie puternică, întrucât la începutul drumului său ea îi era complet necunoscută.

De aceea a putut să scrie: »La aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă (model) ca să călcați pe urmele Lui. ,El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.’ Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.« (1 Petru 2,21-24)

Acesta este duhul blând și liniștit. Aceasta este ceva plăcut, ceva foarte prețios înaintea lui Dumnezeu, »dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept.« (1 Petru 2,19) Și despre acest lucru a scris tot Petru.

Cititorul să lase ca acest Model de duh blând și liniștit să aibă efect asupra lui, să se preocupe mult cu El, să se gândească la El, să mediteze asupra Lui și rezultatul nu se va lăsa așteptat.

Dar noi putem și să mergem »pe urmele oilor«, pentru a găsi modele vrednice de urmat. (Cântarea Cântărilor 1,8)

Moise a fost un om blând, cel mai blând de pe tot pământul. (Numeri 12,3) El a trăit în mijlocul unui popor încăpățânat și nesupus, pe care l-a condus 40 de ani prin pustie. Cum a suportat el toate cârtirile și dușmăniile lor? El a putut să spună: »Nu le-am luat nici măcar un măgar și n-am făcut rău nici unuia dintre ei.« (Numeri 16,15)

Despre Samuel, poporul Israel însuși a trebuit să recunoască: »Nu ne-ai apăsât și nu ne-ai năpăstuit și nici n-ai primit nimic din mâna nimănui.« (1 Samuel 12,4)

Aceștia au fost modele pentru toți copiii lui Dumnezeu, despre care Pavel spune: »Robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici.« (2 Timotei 2,24-25)

Apostolul Pavel a fost el însuși un model, cum, cu siguranță, nu vom găsi un al doilea. Dacă vrem să ne preocupăm cu câteva exemple din viața lui, care să-l stimuleze pe cititor să caute și altele, le va găsi ușor.

Ce mare și sublim stă înaintea ochilor noștri în Faptele Apostolilor 20: »Aduceți-vă aminte că timp de trei ani n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare dintre voi. ... N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.« (versetele 31 și 33-34)

Am sfătuit cu lacrimi! Trei ani, zi și noapte! Cine a mai pomenit așa ceva? Cine a mai văzut un astfel de om? Și totuși, nu este nimic exagerat în aceste cuvinte. El a putut să spună: »aduceți-vă aminte« și »știți că«. El nu le povestește ceva, ci le amintește ceva ce ei au văzut, ceva ce ei au trăit. Înseamnă că a fost cineva de față, acela pe care l-a sfătuit noaptea cu lacrimi. Aceasta dovedește despărțirea lor foarte mișcătoare: versetele 37-38: »Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie.«

Galatenilor le scrie: »Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi. O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi și să-mi schimb glasul; căci nu știu ce să mai cred.« (Galateni 4,19-20)

»Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac de rușine, ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei. Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși, n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.« (1 Corinteni 4,14-15)

Duhul blând și liniștit nu este doar pentru predicatori, pentru conducători sau pentru cei mai în vârstă etc, ci pentru toți copiii lui Dumnezeu este o podoabă minunată, mai cu seamă pentru surori. Aceasta ar vrea să ne arate câteva exemple.

Pentru aceasta au fost alese câteva femei, despre care vorbește în mod deosebit 1 Petru 3. Întrucât este răspândit conceptul că putem sluji lui Dumnezeu numai ca predicatori sau printr-o îndeletnicire cu lucrurile duhovnicești, să lăsăm să ne vorbească exemplele din viața practică, cele care abia dacă sunt băgate în seamă.

Cât de puțină înțelegere găsim pentru ideea că putem sluji Domnului în orice postură și în toate situațiile, deci nu numai ca predicator, ci și ca slujitor, rob sau slujnică. Da, și mama slujește Domnului în casă, prin aceea că-și crește copiii pentru El, chiar dacă nu ajunge să predice. Aici este pentru ea locul unde trebuie să se vadă duhul blând și liniștit, unde acesta face minuni peste minuni, chiar dacă nu observă nimeni.

Este câte o mamă cu mai mulți copii, trei, șase, nouă sau chiar mai mulți. Câștigul tatălui este minim. Ea nu duce lipsă de lucru și poate că ea însăși nu este în putere. Copiii sunt diferiți, zburdalnici sau leneși, cumiți sau harnici. Educarea lor este o sarcină grea. Printre ei poate este un copil pe care nu-l poți struni deloc ușor, sau poate este și un copil bolnav. De obicei printre ei este un copil care face multe probleme și este și el tot în grija ei. Ce sarcină are această mamă și cu ce răbdare și-o îndeplinește? Cu câtă blândețe și finețe îi tratează pe cei mai mici și pe cel bolnav? Și cu câtă liniște își face treaba? Abia o auzi; neobosită este preocupată de binele copiilor ei.

Apoi îi vine soțul acasă și nu este bine dispus pentru că a avut greutăți și supărări la serviciu, mai este și obosit de la muncă, îi este foame, iar mâncarea nu este gata pentru că nu a fost posibil să fie gata; astfel devine bombănit și arată puțină înțelegere pentru sarcina dificilă a soției sale. El își cunoaște numai greutățile și grijile lui. În acest caz, un duh blând și liniștit face minuni!

Observă odată o astfel de mamă, iubite cititor și vei putea să te minunezi asupra duhului blând și liniștit, căci fără el nu și-ar putea termina treaba, nu și-ar putea atinge ținta. Ce sunt toate grijile tale în comparație cu sarcina pe care trebuie ea s-o poarte zilnic?

Sau este câte o văduvă al cărei soț a murit devreme și cu venitul ei sărăcăcios trebuie hrăniți copiii; ea trebuie să se îngrijească de pâinea lor și de cele necesare. Cu puterea ei puțină trebuie să muncească, iar cu inima ei moale trebuie să-și educe copiii, ceea ce de multe ori nici bărbatului nu-i reușește, cu toată energia lui.

Venitul ei modest sau pensia mică nu ajung pentru cele necesare. Poate nu are nici pensie și nici un alt sprijin, pentru că ,este tânără, sănătoasă și în puteri'. Atunci trebuie să vadă cum se va putea descurca.

Dar dacă trebuie să muncească pentru pâinea zilnică, cine va avea grijă de casă și cine îi va crește copiii? Cu duhul ei blând și liniștit va birui toate greutățile. Ceea ce nu poate face ziua, rezolvă noaptea. Ah, dacă s-ar putea pune cineva în locul ei!

Sau este o altă femeie al cărei bărbat este bolnav, invalid de război; starea lui nu este întotdeauna cea mai bună, ceea ce este de înțeles în cazul bolnavilor. I-a fost atribuită doar o pensie sărăcăcioasă, care nu ajunge pentru întreținerea a două persoane. Aceasta înseamnă economii și un trai cumpătat, ceea ce, cu siguranță, de multe ori nu este ușor.

Poate mai sunt și copii în acea familie, mai mari, care încă văd în tatăl lor pe cel care trebuie să-i hrănească. Chiar dacă sunt deja pe picioarele lor, încă le mai place să fie întreținuți de părinți. Cum va reuși să răzbească mama, pe ai cărei umeri slabi apasă toată povara? Să îngrijească bărbatul bolnav, să țină gospodăria, să suporte necuviința copiilor și totuși să mai pună și pentru ei ceva deoparte din venitul sărăcăcios? Ființa ei blândă și liniștită este o impresionantă predică. Ea nu și-ar putea umple-ocupa locul, dacă n-ar fi învățat și n-ar învăța zilnic de la Acela care este blând și smerit cu inima, dacă nu și-ar lua din sfântul locaș puterea pentru sarcina ei grea.

O altă mamă este ea însăși bolnavă, foarte bolnavă și nu-și poate îndeplini misiunea în casă, are ea însăși nevoie de îngrijire. Oare ce o fi în inima ei, când vede toată situația aceea și nu poate să ajute cu nimic? Și totuși își duce suferința cu multă răbdare. Cu tot ce o mișcă merge în sfântul locaș și aduce toate suferințele și problemele în fața tronului de har. Acolo poate fi mângâiată și ajutată. Cu această convingere inima ei devine foarte liniștită. Ea privește și suportă totul în

tăcere, iar podoaba nepieritoare a duhului blând și liniștit strălucește în toată splendoarea lui. Toți în casă o iubesc, n-au cum să n-o iubească și n-o vor uita niciodată. Ea nu predică cu vorbe, dar toată atitudinea ei este zilnic o predică pentru cei din jur, este un învățământ pe bază de material didactic.

»Tăcerea își are vremea ei și vorbitul își are vremea lui.« (Eclesiastul 3,7)

»Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea.« Așa sfătuiește apostolul Pavel pe copilul său Timotei. (2 Timotei 4,2)

Și Cuvântul zice: »Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vestea bună (fericită), care vestește mântuirea.« etc. (Isaia 52,7) »Credința vine în urma auzirii.« (Romani 10,17)

În Cuvântul adevărului găsim multe îndemnuri de a predica și au fost ținute multe și impresionante predici, ale căror rezultate vor fi descoperite cândva, în veșnicie. De aceea să nu se spună nimic împotriva predicării.

Dar există o mărturie și mai puternică decât predicarea și aceasta este umblarea și atitudinea femeilor, fără cuvinte: »pentru că dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.« (1 Petru 3,1-2)

Cititorul să se uite în jur, în imediata lui apropiere și va vedea că duhul blând și liniștit este încă de găsit. Ceea ce a lucrat el se va vedea în lumina veșniciei, chiar dacă aici nu este remarcat întotdeauna sau nu este recunoscut. Dar astfel de exemple sau modele ar trebui să ne determine la meditație. Să ne întrebăm de ce noi, în relații și împrejurări mult mai bune, nu reușim să ne descurcăm. Dumnezeu nu oferă asemenea ocazii pentru a le admira, ci ca pilde de urmat. Dacă o soră poate să rămână blândă și liniștită în împrejurări dificile, oare o alta, în împrejurări mult, mult mai bune să nu reușească?

Cum se poate obține duhul blând și smerit?

Aceasta este o întrebare care îi preocupă pe mulți cititori și pe multe cititoare. Numai Cuvântul adevărului ne poate arăta această cale.

De ce a îndurat Domnul Isus Hristos totul cu atâta răbdare? De ce El nu L-a rugat pe Tatăl Său pentru mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri care și așa stăteau la dispoziția Sa și pe care Tatăl cu siguranță I Le-ar fi trimis? De ce EL, Domnul slavei, S-a lăsat înjosit și batjocorit, învinuit pe nedrept, condamnat și răstignit, fără să Se apere?

El a lăsat totul în grija Celui ce judecă drept; că Dumnezeu Îi va aduce dreptul la lumină, aceasta a fost convingerea Sa. El Însuși va dirija dovedirea nevinovăției Sale. Și aceasta a făcut Dumnezeu nu numai cu Domnul Isus, ci încă mai face și azi cu toți cei sfinți și slăviți. Deja despre Iacov citim că Dumnezeu îi poartă de grijă, că îl păzește ca pe lumina ochilor. (Deuteronom 32,10). În Zaharia 2,8 scrie: »Cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui.« Și Însuși Domnul spune: »Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.« (Matei 25,40) Dar nu numai lucrurile bune care se fac copiilor lui Dumnezeu, ci și lucrurile rele care li se fac, tot Lui I Se fac. În acest sens îi spune Domnul lui Saul din Tars: »Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?« (Faptele Apostolilor 9,4)

Dacă ne gândim la aceasta, putem suferi în tăcere. Ah, această stare de liniște! Dacă am învăța-o, s-ar putea vedea mai mult din duhul blând și liniștit, iar tăria noastră va fi în seninătate și încredere. (Isaia 30,15) Atunci Domnul ne va ajuta, iar noi trebuie doar să stăm și să privim. Starea de liniște este o putere uriașă când este în legătură cu încrederea în Dumnezeu. Pe mulți nu-i poate ajuta Domnul, pentru că nu stau liniștiți.

În cele de mai sus este vorba despre **starea de liniște din timpul suferinței, în suferința pe nedrept**. Dar apoi vin împrejurările, greutățile, necazurile care vor să ne neliniștească, griji și osteneți, probleme cu hrana și educația, cum să te descurci cu toate? Cum poți atunci să ajungi

la duhul blând și liniștit? Domnul Isus însuși spune: »Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea, nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.« (Matei 6,25) Spune El aceste lucruri celor bogăți sau mai degrabă celor săraci, văduvelor și orfanilor? Tocmai celor mai săraci le spune.

Dar ce am câștiga dacă am sta fără griji? N-ar trebui atunci să murim de foame? Sigur că ar trebui să murim de foame, căci această stare de ne-îngrijorare are o condiție.

Pentru a putea sta fără griji în privința lucrurilor pământești, trebuie să luăm seama la Cuvântul lui Dumnezeu: »Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.« (Matei 6,33) În Filipeni 4,6-7 citim: »Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.«

Aceasta este taina duhului blând și liniștit.

»Cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?« Făcându-și griji nu poate nimeni să hrănească o familie, sau să crească un copil. Da, nici cele mai mici griji nu se pot depăși prin îngrijorare.

Astfel i-a venit lui Georg Neumark ideea din minunata cântare „Cine-L lasă numai pe bunul Dumnezeu să lucreze”:

La ce ne-ajută, de ne facem griji în viață?
La ce ne-ajută, de ne plângem disperarea?
Ce folos că-n fiecare dimineată
Ne deplângem cu durere supărarea?
Căci ne facem crucea și împovărarea
Și mai grele, da, strigându-ne-ntristarea.

Suflete, stai liniștit în adâncul tău,
Savurându-ți tăcerea și pacea mulțumit,
După cum voia Domnului și-a harului Său
Și cum atotștiința Lui le-au rostuit.
El, care ne-a ales în Fiul Său, firește
Că știe foarte bine tot ce ne lipsește.

Dacă în sentimentul sau în recunoașterea totalei noastre slăbiciuni și neputințe aruncăm asupra Lui toate grijile noastre, cu o încredere copilărească, simplă, atunci El ia toate grijile noastre asupra Sa și ne ajută în toate situațiile în mod minunat. Atunci o ajută pe văduvă, îi ajută pe ai Săi, sfinții și evlavioșii Săi, care sunt toată plăcerea Lui. (Psalmul 16,3) Atunci îl ajută și pe cititor. Aceste lucruri le-am experimentat de atâtea ori și le experimentăm zilnic. Ele sunt exerciții pe care trebuie să le practicăm pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu.

Când ne știm problemele în mâini atât de bune, putem fi foarte liniștiți. Aceasta este calea spre starea de liniște și încredere în Dumnezeu.

Am mai scris despre faptul că putem citi Scriptura de nenumărate ori și tot să nu reușim să-i pătrundem sensul adânc, tot așa cum istețimea omenească cea mai ascuțită poate trece pe lângă cele mai minunate taine, fără să le recunoască. Aici învățăm câte ceva despre ceea ce înseamnă prețios și ceea ce este de preț.

Dar ceea ce este „foarte prețios înaintea lui Dumnezeu”, acel lucru nu este ascuns într-o taină, ci este scris în cuvinte atât de simple și clare, încât orice copil al lui Dumnezeu îl poate înțelege. »Este omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit.« Sau poate vrea cineva să spună că nu înțelege acest text, ca, de pildă, taina minei din Iov 28?

Ceea ce citim în 1 Petru 3 nu este exact contrariul a ceea ce este foarte prețios în ochii lumii? Cum mai sunt laudate femeile care știu să țină cuvântări provocatoare sau care se evidențiază

prin haine la modă și găteală, care peste tot ies în relief! Ori încotro am privi, peste tot vedem contrariul a ceea ce este foarte prețios în ochii lui Dumnezeu.

Ah, dacă în inimile tuturor celor care citesc aceste rânduri s-ar naște dorința de a poseda această podoabă sau de a se lupta s-o obțină!

Cum suferă câte un bărbat din cauza neliniștii sau nervozității soției lui, sau soția din cauza bărbatului ei, pentru că, nu numai că amândoi nu au această podoabă prețioasă, ci sunt chiar în contradicție cu esența ei.

Și de câte ori nu-și sunt piedică unul celuilalt, în loc să se ajute reciproc! Și în loc să mergem noi înșine pe calea credinței, încercăm să-l facem mai bun pe celălalt, cu toate că trebuie să ne recunoaștem toată neputința în acest sens.

Tocmai aici este punctul dureros: căutăm la alții ceva ce noi înșine nu avem sau poate nici nu vrem să avem. Câte o femeie merge cu soțul ei la adunare, în speranța că el se va pocăi, pe când ea însăși nici nu se gândește să se pocăiască. Tot așa și câte un bărbat merge cu soția lui la vreo adunare, cu același gând. Omul este convins că dacă celălalt se va pocăi, o să se descurce mai ușor cu el. Dar Dumnezeu nu admite așa ceva, pentru că inimile lor nu sunt sincere înaintea Lui.

Se întâmplă ca soțul vreunei femei religioase să se pocăiască, iar femeia să fie mai târziu profund nefericită, pentru că ființa ei ne-dumnezeiască a fost respinsă în mod evident de duhul blând și liniștit al soțului ei. Atunci ea își dorește ca el să fi rămas un bețiv, căci pe vremea aceea ea avea despre sine o părere mult mai bună decât despre el.

Cine vrea să fie de folos celuilalt, trebuie să fie pentru el un exemplu bun. Atunci Dumnezeu îi va asculta rugăciunile și îi va împlini dorința inimii. Aceasta este dragostea, chiar și dragostea bărbatului pentru nevasta lui și dragostea femeii pentru bărbatul ei, că umblăm după poruncile Lui. (2 Ioan 6)

Cel care nu umblă el însuși după poruncile Domnului, nu-i poate ajuta pe alții. Ce umilitor este că vrem așa de mult să-i ajutăm pe alții, dar pe noi înșine nu ne putem ajuta. Această recunoaștere este taina succesului. Dacă am ajuns să recunoaștem acest lucru, ne vom smeri sub mâna puternică a lui Dumnezeu, iar El ne va asculta la timpul potrivit. Această smerire nu constă în vorbe sau gesturi, ci în aceea că aruncăm asupra lui toate îngrijorările noastre, conștienți că El Însuși va îngriji de noi. (1 Petru 5,6-7)

Nu este umilitor să mergi înaintea Domnului cu recunoașterea propriilor neputințe și slăbiciuni, cu mărturisirea: ah, Doamne, aș vrea așa de mult să-mi ajut soțul (sau soția), dar n-am eu însumi duhul blând și smerit, pe care vreau să-l văd la el (sau la ea); eu nu mă pot ajuta pe mine însumi. Ah, Doamne, ajută-ne, fă Tu ceva, altfel ne prăpădim, nu suntem o mărturie, ci o rușine pentru Tine și pentru Numele Tău sfânt. Cu siguranță că atunci Domnul va lucra în chip minunat și Se va proslăvi.

Aceste lucruri nu se referă numai la soț și soție, ci și la părinți și copii și invers, ca și la relația dintre copiii lui Dumnezeu între ei.

Câte unul vrea ca în adunarea lui să fie altfel; atâtea nu-i plac, dar nu se gândește că el este piedica cea mai mare, prin faptul că-și închipuie că el este mai bun decât alții și că el îi poate face mai buni. Dar el nu numai că nu-i poate ajuta pe alții, dar chiar el trebuie să meargă înaintea Domnului cu mărturisirea că în viața lui multe nu sunt cum trebuie.

De multe ori este mai bine să stăm liniștiți, să ne oprim din a predica și să începem să ne rugăm. Atunci nu ne mai preocupăm nici cu ceilalți și nici cu noi, ci cu Domnul. Astfel îi putem ajuta pe toți.

Dacă pe această cale nu se poate rezolva nimic, atunci totul este pierdut, putem să renunțăm la orice nădejde. **Dar pe această cale se poate rezolva totul.**

Este un mare har dacă am primit din partea Domnului o soție cu un duh blând și liniștit; atunci putem să ne bucurăm și să mulțumim Domnului, putem să ne veselim cu o bucurie negrăită. Dar atunci trebuie să locuim cu ele, (adică să ducem o căsnicie cu înțelepciune), »dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu noi harul vieții.« (1 Petru 3,7) Astfel rugăciunile noastre nu vor fi împiedicate. De ce Sara îl numea pe Avraam ,domnul meu'? Pentru

că vedea în el pe ‚tatăl mulțimilor’, ‚prințul lui Dumnezeu’. Era o cinste pentru ea să trăiască alături de el, să fie soția lui, ca ajutor dăruită lui de Dumnezeu.

De aceea se împodobește ea ca o sfântă, care-și pune nădejdea în Dumnezeu, deci prin aceea că era supusă bărbatului ei și îl numea ‚domnul ei’. Aceasta era podoaba sfintelor femei, supunerea lor, și în aceasta consta fericirea lor. Era pentru ele o bucurie să asculte de bărbații lor. (1 Petru 3)

Și astăzi este la fel. O femeie care-și ocupă locul după gândurile lui Dumnezeu, va fi nespuse de fericită. O relație în care femeia poartă pantalonul, n-o va mulțumi niciodată, iar un bărbat sub papuc este chiar și în ochii lumii ceva umilitor.

Dacă o femeie își dorește să aibă podoaba nepieritoare, căci totuși, ea este demnă de râvnit și prețioasă cum în cuvinte nici nu se poate exprima, să-și concentreze toată atenția asupra acestui fapt, pentru care să stăruie permanent în rugăciune înaintea Domnului, ca ea să-și poată ocupa locul după prețioasele gânduri ale lui Dumnezeu.

Această podoabă este mijlocul cel mai bun de înfrumusețare din câte există, mai bun decât toate cremele și pudrele din lume și orice soră îl poate folosi fără a sta pe gânduri, căci fericirea ei se va oglindi pe chipul ei și la adânci bătrâneți, în timp ce pe fața multor femei vârstnice se poate citi toată nefericirea vieții lor. Aceste riduri, brazde și zbârcituri pe care le încrustează nemulțumirea pe față, nu se pot îndepărta cu niciun fel de masaj facial.

O, de-ar contempla toate surorile pe mama lor Sara, care era încă frumoasă și la adânci bătrâneți. (Ea avea 65 de ani – mai tânără cu zece ani ca Avraam – când a ieșit din Haran.) Ea era frumoasă la față, (Genesa 12,11), era foarte frumoasă (versetul 15). Era așa de frumoasă, încât slujbașii lui Faraon au lăudat-o la Faraon, iar el a chemat-o în casa lui.

Și la vârsta când Sara nu mai avea rânduiala femeilor, totuși, Abimelec, împăratul Gherarei s-a putut îndrăgosti de ea. Atunci avea deja 90 de ani. (Genesa 20 și 17,17)

Se pare că duhul blând și liniștit este un mijloc de înfrumusețare minunat, o podoabă nepieritoare. Sara cea de invidiat! Ea a avut un singur fiu, dar câte fiice poate avea, care să-i semene la frumusețe, ca o fiică mamei sale? O, voi, fiice demne de invidiat ale Sarei!

Nu este Dumnezeu Acela care vede în ascuns? Totul depinde de atitudinea de inimă, căci este scris: „**omul ascuns al inimii**”.

Nu freza sau hainele și aurul care atârna la gât dau frumusețea, ci ea trebuie să fie reflectarea frumuseții lui Hristos, Căruia Îi aparține inima. Omul ascuns al inimii trebuie să se vadă în comportare și umblare.

Reflectarea slavei lui Hristos este cea care are mai mult efect decât orice predică și care trebuie să-i convingă și pe necredincioși; conduita fără cuvinte a femeilor. Minunată sarcină a tuturor fiicelor Sarei.

Da, într-adevăr, „Farmecul este înșelător și frumusețea este deșartă; femeia temătoare de Domnul – aceea va fi lăudată.” (Proverbe 31,30)

Cum se împodobește Sara, așa să se împodobească și poporul Israel, al cărui prototip este Sara. Din păcate, acest biet popor a eșuat total în aceasta, cu puține excepții. Dar și podoaba Adunării trebuie să fie tot duhul blând și liniștit, ea trebuie să-I fie supusă lui Hristos în toate. (Efeseni 5,24) El este Capul, este Mântuitorul trupului Său.

Femeia este slava bărbatului, în aceeași măsură în care bărbatul este chipul și slava lui Dumnezeu. (1 Corinteni 11,7) De aceea oricărui bărbat să-i placă să-și vadă soția strălucind în podoaba nepieritoare, iar el s-o ajute s-o obțină. Este foarte normal, căci care bărbat nu-și vede cu plăcere soția gătită și nu se bucură cu ea când ea se bucură? Căci mireasa nu se gătește pentru lume, ci pentru mirele ei.

Începutul acestor lucruri este acela, că bărbatul însuși trebuie să fie întru totul supus lui Hristos; iar femeia care dorește să aibă podoaba nepieritoare, să-i fie bărbatului ei un veritabil ajutor, să se ajute reciproc, bărbatul și femeia. Dar ajutorul femeii se va mărgini mai cu seamă, în a-și ocupa

locul, liniștit și blând, rugându-se pentru bărbatul ei, căci rugăciunea este puterea prin care se poate obține totul.

Dacă vede că bărbatul ei nu se descurcă, să se roage mult pentru el. În orice caz, nu-și va atinge niciodată țelul, dacă va merge pe o cale care nu duce la țintă, care nu poate duce niciodată la țintă, dacă-și părăsește locul și se ridică mai presus de bărbatul ei.

Ce înaltă chemare au toate fiicele Sarei, ce privilegiu să poată fi de folos bărbaților lor și pe deasupra să poarte cea mai frumoasă și nepieritoare podoabă și în plus frumusețea, nu numai pentru viața aceasta, ci pentru toată veșnicia. Într-adevăr, astfel de gânduri pot fi numai în inima lui Dumnezeu, care a pus în inima omului dorința de a se găti.

Ah, împodobiți-vă, voi, fiice ale Sarei, căci pentru aceasta timpul este scurt, iar veșnicia este lungă!